

Arrest

nr. 211 677 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

1.2. Op 5 februari 2018 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), op grond van de vaststelling dat de Poolse autoriteiten bevoegd zouden zijn krachtens de bepalingen van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin III-verordening). Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. De betrokkene, die van nationaliteit Russische Federatie verklaart te zijn, bood zich op 18.10.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 25.10.2017 asiel in België. Betrokkene legde haar origineel binnenlands paspoort voor met nummer 9600261910 (afgegeven door 202-002 op 14.08.2002). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 10.10.2017 asiel vroeg in Polen. Samen met betrokkene vroeg haar schoondochter (BISULTANOVA, Z.) ook asiel in België op 25.10.2017, vergezeld door haar drie minderjarige kinderen. Op 01.12.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 30.09.2017 vertrokken te zijn vanuit Tsjetsjenië en stelde ze eerst naar Wit-Rusland te zijn gereisd waar ze tot 10.10.2017 of 11.10.2017 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Polen en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 10.10.2017 asiel vroeg in Polen. Betrokkene bevestigde het feit dat ze asiel vroeg in Polen en ze verklaarde desbetreffend dat ze de beslissing betreffende deze asielprocedure niet heeft afgewacht. Betrokkene verklaarde tot 16.10.2017 in Polen te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België en ze verklaarde op 18.10.2017 in België gearriveerd te zijn in België. Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar zoon reeds in België verblijft. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze in het opvangcentrum in Polen van andere Tsjetsjeense vluchtelingen hoorde dat de Tsjetsjeense politie een Tsjetsjeense jongen had opgepakt. Ze verklaarde dat de politie ook een lijst zou hebben gehad waar haar naam en die van haar schoondochter op stonden vermeld en dat zij hen in Polen ook zouden komen zoeken. Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zoon te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de zoon van betrokkene (B., Z.) over de Belgische nationaliteit beschikt. Op 12.12.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 18.12.2017 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. Met betrekking tot de schoondochter van betrokkene die ook asiel vroegen in België merken we op dat er voor haar ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Poolse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden

uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder herhalen we in dit verband dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar zoon reeds in België woont. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde sinds jonge leeftijd aan hartrimstoornissen te lijden maar dat er desbetreffend, of betreffende andere aspecten van haar gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Verder merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van haar zoon meer kan ontvangen, dat betrokkene niet individueel aan Polen zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar schoondochter en dat de zoon van betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijft wat ook niet duidt op een dermate afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zoon. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn

we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Verder benadrukken we dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Betreffende haar eerder in Polen ingediende asielaanvraag verklaarde betrokkene de beslissing desbetreffend niet te hebben afgewacht. We verwijzen in dit verband naar het feit dat de Poolse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 wat aantoont dat de asielaanvraag van betrokkene in Polen opnieuw werd ingetrokkene waardoor er nog geen gegronde en inhoudelijke beslissing genomen werd door de Poolse autoriteiten omtrent haar asielaanvraag. We merken desbetreffend dan ook op dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Poolse instanties omtrent de door betrokkene ingediende asielaanvraag in Polen. Desbetreffend wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa OstazewskaZuk, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in Polen met betrekking tot vervolging of andere tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. De Poolse instanties stemden dus in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene dan ook niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en haar verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. We verwijzen desbetreffend ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 28 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 29). Bovendien hebben asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure terugkeren en die voor hun vertrek uit

Polen een asielaanvraag indienden en te kennen geven hun procedure daar te willen verderzetten, recht op een tijdelijke identiteitskaart (pagina 46). Er zijn derhalve ons inziens geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. We benadrukken verder ook dat het AIDA-rapport over Polen aantoont dat asielzoekers in Polen recht hebben op materiële opvang gedurende de volledige behandeling van hun asielaanvraag en ook gedurende de twee maanden die volgen op de beslissing aangaande hun asielaanvraag. Verder meldt het AIDA-rapport over Polen ook dat de opvang in een opvangcentrum de regel is en dat deze wordt toegestaan aan alle asielzoekers. Zo blijkt uit het AIDA-rapport ook duidelijk dat Dublin-terugkeerders recht hebben op gelijke materiële opvangvoorzieningen als de zogenaamde reguliere asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen (“Dublin returnees, if they ask for asylum in Poland (in case if they did not claim for asylum in Poland before) or if they ask to re-open their asylum procedure (when it was discontinued because of their departure from Poland), are entitled to reception conditions on the same rules as mentioned above”, p. 48). Verder wordt ook duidelijk vermeld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra te Polen (“There is no problem of overcrowding in these centres; as of 31 December 2016 in first reception centres there was 79,3% occupancy rate and in other centres: 84%”, p. 54). We merken verder op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde dat ze in het opvangcentrum in Polen van andere Tsjetsjeense vluchtelingen hoorde dat er een Tsjetsjeense jongen werd opgepakt door de Tsjetsjeense politie. Ze verklaarde verder dat ook zij en haar schoondochter gezocht zouden worden door de Tsjetsjeense politie in Polen. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaftde aan de hand van specifieke en concrete elementen en dat ze ook geen enkel begin van bewijs desbetreffend aanbracht. Daarnaast wensen we te benadrukken dat betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene haar verklaringen hieromtrent niet verder duidde aan de hand van concrete elementen of enig begin van bewijs desbetreffend. Verder benadrukken we dat de stelling dat er in Polen ook personen zijn die pro-Rusland zijn en dat er zelfs Tsjetsjenen zijn die een bedreiging vormen voor hun landgenoten geen aanleiding geeft tot de constatacie dat de Poolse autoriteiten niet bij machte zijn om de nodige bescherming te bieden aan personen die op het Poolse grondgebied verblijven desbetreffend. We merken verder op dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat de verklaringen van betrokkene aantonen dat betrokkene in Polen de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven. We verwijzen verder nogmaals de verklaringen van betrokkene betreffende haar gezondheidstoestand waarin ze stelde reeds sinds jonge leeftijd aan hartritmestoornissen te lijden. Echter werden er desbetreffend door betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht alsook niet betreffende andere gezondheidsaspecten van betrokkene. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aanwezig die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat ze vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (“Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement”, pagina 62-63). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

(1) *Schrappen wat niet past.* (2) *De verantwoordelijke Staat vermelden.* (3) *Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN".* (4) *De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden.* (5) *De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden.* (6) *Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan.*

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 29.1 van de Dublin III-verordening gebeurt de overdracht overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om terugname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Voorts bepaalt artikel 29.2 van dezelfde verordening dat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, komt te vervallen, en de verantwoordelijkheid overgaat op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

2.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Op 12.12.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 18.12.2017 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013."

2.3. De Belgische autoriteiten meldden op 6 april 2018 dat de verzoekster ondergedoken is, en verzochten de Poolse autoriteiten om de termijn voor overdracht overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III-verordening te verlengen tot achttien maanden.

2.4. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op 6 maart 2018 is overgebracht naar een FITT-woning in Tubeke, en dat zij daar 2 dagen later zou zijn vertrokken, zonder meer. Ter zitting ontkent verzoeksters raadsman dat zij zou ondergedoken zijn, en stelt zij dat zij bij haar zoon verblijft. Echter, dit gegeven staat er niet aan in de weg dat verzoekster is verdwenen uit de aan haar toegewezen FITT-woning zonder dat zij de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van een nieuwe verblijfplaats. Door aldus te handelen verhindert zij de verwerende partij om haar verplichtingen uit hoofde van de Dublin III-verordening na te komen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de vaststelling dat zij ondergedoken was, zou berusten op foutieve gronden. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de termijn voor overdracht in casu nog steeds loopt.

2.5. Terzijde moet erop worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 209 761 van 20 september 2018 heeft vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters schoondochter en kleinkinderen, die haar vergezelden, is overgegaan op

de Belgische autoriteiten omdat in hunnen hoofde geen beslissing tot verlenging van de termijn werd genomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en luidt als volgt:

“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen - en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Minister van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken niet abstract en stereotiep mag zijn en dient aan te tonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak (zie o.m. RvSt. 105.432 dd. 9 april 2002);

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 30 maart 2009, Nederlandstalige Kamer, als volgt oordeelde: “De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van oordeel is dat de asielaanvraag door de Poolse autoriteiten dient te worden behandeld, nu verzoekster in Polen asiel zou hebben aangevraagd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.02.2018 verder vermeldt dat verzoekster als reden waarom haar asielaanvraag in België zou dienen te worden behandeld, het verblijf van haar zoon in België, aanhaalt;

Dat het voor verzoekster inderdaad steeds de bedoeling was om naar België te reizen, omdat zij uiteraard met haar zoon en diens gezin wenste te worden herenigd;

Dat de zoon van verzoekster, de Heer B., door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als vluchteling werd erkend en inmiddels zelfs de Belgische nationaliteit mocht bekomen;

Dat België in tegenstelling tot de bewoordingen in de bestreden beslissing, dan ook niet zomaar een lidstaat betreft waar een familielid verblijft, doch wel waar deze niet alleen internationale bescherming geniet, doch tevens zelfs de Belgische nationaliteit kreeg toegekend;

Dat verzoekster dan ook om een goede reden en niet zomaar als vrije keuze of als voorkeursland, asiel aanvraag in België, doch wel om op dezelfde plaats als haar zoon asiel te kunnen bekomen;

Dat verzoekster dan ook verzocht om haar aanvraag in België te willen behandelen, hierbij verwijzende naar artikel 9 van de Dublinverordening, welk artikel de verantwoordelijkheid tot behandeling legt bij de lidstaat waar een gezinslid internationale bescherming geniet en is toegelaten tot verblijf;

Dat artikel 9 van de Dublin III verordening inderdaad stelt: “Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen;”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel van oordeel is dat verzoekster, als moeder, niet als gezinslid kan worden beschouwd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel geen motivering verleent, waarom zij verzoekster niet als een gezinslid wenst te aanvaarden;

Dat de interpretatie van het begrip ‘gezin’ door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarbij zij er vermoedelijk alleen vanuit gaat dat een partner en kinderen, als gezin kunnen worden beschouwd, te beperkend is;

Dat volgens de terminologie van wikipedia een gezin inderdaad als volgt wordt omschreven: “Gezin is de term voor alle samenwerkingsvormen die een herkenbare sociale eenheid op microniveau vormen, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steun en verzorging verlenen.”

Dat een moeder dan ook wel degelijk als lid van het gezin dient te worden beschouwd;

Dat ook voor de Belgische autoriteiten verzoekster, evenals haar kleinkinderen en schoondochter, als één gezin met hun grootmoeder worden beschouwd;

Dat derhalve aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 9 van de Dublin III verordening is voldaan;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten,

3.1.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 9 van de Dublin III-verordening. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Dat conform artikel 9 van voormelde Verordening de lidstaat waar een gezinslid een asielaanvraag heeft ingediend de bevoegde lidstaat betreft: “Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen;” Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel van oordeel is dat verzoekster, als moeder, niet als gezinslid kan worden beschouwd; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel geen motivering verleent, waarom zij verzoekster niet als een gezinslid wenst te aanvaarden; Dat de interpretatie van het begrip ‘gezin’ door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarbij zij er vermoedelijk alleen vanuit gaat dat een partner en kinderen, als gezin kunnen worden beschouwd, te beperkend is; Dat volgens de terminologie van wikipedia een gezin inderdaad als volgt wordt omschreven: “Gezin is de term voor alle samenwerkingsvormen die een herkenbare sociale eenheid op microniveau vormen, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steun en verzorging verlenen.” Dat ook voor de Belgische autoriteiten verzoekster, evenals haar kleinkinderen en schoondochter, als één gezin met hun grootmoeder worden beschouwd; Dat derhalve aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 9 van de Dublin III verordening is voldaan; Dat de familiebanden tussen verzoekster en haar zoon vanzelfsprekend reeds in het land van herkomst bestonden en haar zoon ook thans in staat is voor zijn moeder, te zorgen, welke zorg verzoekster, welke immers lijdt aan hartritmestoornissen behoeft; Dat artikel 9 van de Dublin III Verordening EU nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 dan ook werd geschonden;”

3.1.3. Het eerste en het tweede middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Verzoekster verwijst naar haar zoon, die in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend en die inmiddels de Belgische nationaliteit bezit, en beroept zich op artikel 9 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“Artikel 9

Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Verzoekster verwijst de verwerende partij niet te hebben gemotiveerd waarom zij niet als een gezinslid kan worden beschouwd, dat de interpretatie door de verwerende partij van het begrip “gezin” te beperkend is. Verzoekster verwijst voor een omschrijving van het begrip “gezin” naar wikipedia.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar zoon reeds in België woont. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd waarom verzoekster *in casu* niet wordt beschouwd als een “gezinslid” van haar zoon.

Zoals de verwerende partij terecht stelt, moet voor de definitie van het begrip “gezinslid” zoals bedoeld in de Dublin III-verordening, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, niet worden teruggegrepen naar wikipedia, maar naar artikel 2 van de genoemde verordening. Artikel 2, g) stelt:

“g) “gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoorde lijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Verzoekster laat het motief dat zij niet kan worden beschouwd als een gezinslid zoals bepaald in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening volstrekt ongemoeid. Zij toont dus niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij om die reden niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 9 van de Dublin III-verordening.

Verzoekster verwijst naar het feit dat zij hartritmestoornissen heeft en dat haar zoon in staat is om voor haar te zorgen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde sinds jonge leeftijd aan hartritmestoornissen te lijden maar dat er desbetreffend, of betreffende andere aspecten van haar gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Verder merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van haar zoon meer kan ontvangen, dat betrokkene niet individueel aan Polen zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar schoondochter en dat de zoon van betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijft wat ook niet duidt op een dermate afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zoon. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

Ook over dit motief, met daarin de vaststelling dat er geen documenten voorliggen die mogelijke problemen met betrekking tot verzoeksters gezondheidssituatie voorliggen, wordt door verzoekster met geen woord gerept, zodat het onverminderd overeind blijft.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van artikel 9 van de Dublin III-verordening aannemelijk is gemaakt. Hoewel verzoekster nog verwijst naar “artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij, gelet op een concrete uiteenzetting dienaangaande, dit middelonderdeel geen andere draagwijdte geeft dan hiervoor reeds besproken.

3.1.4. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

3.2.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel en “de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”. Verzoeker zet het uiteen als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen; Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Polen; Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster; Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid en evenredigheid;”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

Verzoekster voert een schending aan van *“de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*, maar zet noch uiteen op welke bepaling van het EVRM zij doelt, noch op welke wijze de verwerende partij deze met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Waar verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar feitelijke omstandigheden kan zij dus, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op de overige, niet-betwiste motieven van de bestreden beslissing, niet worden gevolgd.

Verzoekster kan niet worden gevolgd: uit de beoordeling van het eerste en tweede middel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft geoordeeld op grond van de concrete situatie van verzoekster in het licht van de aanwezigheid van haar zoon in België en in het licht van de door haar aangehaalde gezondheidsproblemen. Verder toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij, ondanks de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing, niet zou zijn overgegaan tot alle afwegingen die moeten worden gedaan in het licht van een beslissing als de onderhavige, waarin wordt besloten *“dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.”*

3.2.3. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS